

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 82.705 van 5 oktober 1999

A. 58.529/V-1387.

In zake : **de Vlaamse Gemeenschap**,
vertegenwoordigd door haar Regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4 bus 1

tegen :

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door de Franse Regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. UYTENDAELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kapitein Crespelstraat 2-4

D E R A A D V A N S T A T E, Ve K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 20 juni 1994 namens de Vlaamse Gemeenschap werd ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit genomen door de Franse gemeenschapsregering op 29 december 1993, tot wijziging van het besluit genomen op 24 december 1991 door de Executieve van de Franse Gemeenschap, betreffende de erkenning van private radio's, alsmede van alle erkenningsbesluiten of besluiten tot verlenging van de erkenning van de private radio's die op basis van de besluiten van 29 december 1993 en van 24 december 1991 werden genomen;

Gelet op het arrest nr. 53.697 van 13 juni 1995 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het eerste bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur E. HAESBROUCK op grond van artikel 12 van de algemene procedureregeling;

Gelet op de beschikking van 22 september 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 mei 1999 waarvan aan partijen kennis is gegeven en waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 juni 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MARON, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de voor de zaak dienstige gegevens werden uiteengezet in het arrest nr. 53.697, van 13 juni 1995;

Overwegende dat de verzoekende partij vraagt de memorie van antwoord als laattijdig ingediend uit de debatten te weren; dat weliswaar de memorie van antwoord, die binnen de dertig dagen moest worden ingediend, ter post aangetekend is verzonden de eenendertigste dag nadat op 16 juni 1995 aan de verwerende partij het verzoekschrift was betekend, doch de dertigste dag, 16 juli 1995, een zondag was; dat op de vraag van verzoekende partij niet kan worden ingegaan;

Overwegende dat het eerste bestreden besluit reeds door de Raad van State is nietig verklaard bij arrest nr. 64.246, S.I.S., van 29 januari 1997; dat wat dat betreft het beroep dan ook geen voorwerp meer heeft;

Overwegende dat voor zover het tweede voorwerp van het beroep bestaat uit een, eveneens 29 december 1993 gedateerd besluit van de Franse gemeenschapsregering houdende erkenning van een aantal private radio's, naderhand vervangen door het besluit van 7 maart 1994, dat dezelfde erkenningen, doch ditmaal voorlopig, verleent, de vordering ook geen voorwerp meer heeft in zoverre het zoëven vermeld besluit van 7 maart 1994 gedeeltelijk nietig werd verklaard door de Raad van State met zijn arrest nr. 63.646, vzw METROPOLE en anderen, van 18 december 1996;

Overwegende dat in het voormelde arrest nr. 53.697 werd vastgesteld dat het tweede besluit van 29 december 1993, vervangen zoals vermeld, betrekking had op 34 erkenningen en verzoekende partij daartegen opkwam omdat verscheidene van de erkende private ra-

dio's, doch niet alle, de uitzendingen storen van sommige door de Vlaamse regering erkende private radio's, dat verzoekende partij echter niet verduidelijkt had, zelfs nadat zij de zaak bij het Overlegcomité aanhangig had gemaakt, bij de schorsing van precies welke vergunningen zij een belang had, zodat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk was wat haar tweede voorwerp betreft;

Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord verzoekster stelt dat er geen akkoord is tot stand gekomen over acht overblijvende zenders, hoofdzakelijk uit Brussel, Luik en de omgeving van de taalgrens, die de belangrijkste storingen veroorzaken en zij een opgave verstrekt van die storende zenders, doch daaraan toevoegt dat die opgave niet exhaustief is en dat vooralsnog niet kan zijn; dat ook moet worden vastgesteld dat nog zeker 48 andere zenders voor de Vlaamse gemeenschap onaanvaardbaar zijn wegens de storingen die ze bij lokale Vlaamse radio's veroorzaken, op basis van officieus verkregen gegevens;

Overwegende dat in haar laatste memorie verzoekster, verwijzend naar de coördinatieplicht opgelegd door het koninklijk besluit van 10 januari 1992, enerzijds betoogt dat, waar die voorafgaande coördinatieplicht constant wordt genegeerd, het haar moeilijk valt om over concrete gegevens te beschikken en anderzijds, dat zij er belang bij heeft dat de haar toegekende bevoegdheden geëerbiedigd worden, waaruit zij concludeert dat de voorwaarde de storingen aan te tonen niet kan worden opgelegd; dat zij voorts stelt dat uit de vernietiging van een reglementair besluit noodzakelijk de conclusie moet worden gehaald dat alle individuele besluiten welke er op gebaseerd zijn eveneens vernietigd moeten worden, waarbij zij er van uit lijkt te gaan dat die nietigheid nog enkel voor de

duidelijkheid moet worden vastgesteld, zonder dat dienaangaande nadere ontvankelijkheidseisen kunnen worden gesteld; dat verzoekster overigens betwist dat zij zich had kunnen baseren op de resultaten van een onderzoek uitgevoerd door het BIPT, omdat dat onderzoek dateerde van na het instellen van het beroep, het uit niet meer bestond dan een steekproef, dat om concrete berekeningen te kunnen uitvoeren, men over de technische gegevens van betrokken radio's moet kunnen beschikken, wat niet mogelijk is zonder coördinatieaanvraag; dat verzoekster ook nog verwijst naar de arresten nrs. 66.078 van 25 april 1997 en 66.657, van 10 juni 1997, waarbij aangenomen werd dat de miskennen van de coördinatieplicht de schending uitmaakt van een substantiële vormvereiste, zodat een annulatie op die grond niet kan vereisen dat post factum een controle gebeurt die krachtens de coördinatieplicht vooraf had moeten gebeuren; dat verzoekster tenslotte erop wijst dat een aantal erkenningen voortdurend terug komen, dat het geheel der erkenningen door de Franse gemeenschap wegens de schending van de coördinatieplicht en andere bepalingen een onoverzichtelijke chaos is geworden en dat in die omstandigheden de regel dat vernietiging van de rechtsgrond die van de individuele uitvoeringsbesluiten meebrengt niet op minimalistische wijze toegepast kan worden;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord ten aanzien van het tweede voorwerp van het beroep vier ontvankelijkheidsexcepties opwerpt, te weten 1° dat de vernietiging enkel gevorderd wordt in zoverre gebaseerd op de eerste bestreden handeling, 2° dat waar verzoekster aanvoert dat verscheidene door haar erkende vrije radio's gestoord worden, zij in gebreke blijft aan te tonen welke, en dat in elk geval het beroep beperkt moet worden tot de frequentietoewijzingen welke niet mogelijk waren vóór de aanpassing van de

reglementering en die storend werken, 3° dat de termijn van beroep verstreken was toen het beroep werd ingesteld aangezien de Vlaamse gemeenschap van de frequentietoewijzingen kennis had met de vergadering van het Overlegcomité van 15 maart 1994 en, 4° dat verzoekster geen belang heeft daar zij ingestemd heeft met het tweede bestreden besluit in het kader van een beslissing genomen door het Overlegcomité; dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog aanvoert dat, in zoverre de miskennis van het koninklijk besluit van 10 januari 1992 wordt aangevoerd, de onwettigheid ervan moet worden opgeworpen in toepassing van artikel 159 van de Grondwet, zowel omdat de regering op dat tijdstip ontslagnemend was en voornoemd besluit de notie van "lopende zaken" te buiten gaat, als dat het de bevoegdheden van de gemeenschappen inperkt op een wijze die onverenigbaar is met de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;

Overwegende dat de nietigverklaring van een reglementair besluit, zoals dat van 29 december 1993, de nietigheid aantoont van de individuele toepassingsbesluiten welke het tot directe rechtsgrond hebben; dat die nietigheid echter niet gelijk wanneer, door gelijk wie of op gelijk welke wijze kan worden geconstateerd, doch uitdrukkelijk moet worden uitgesproken door de rechter, die daarbij gebonden is door de regelen welke zijn bevoegdheid en de ontvankelijkheid van de vordering en van de middelen bepalen;

Overwegende, dit laatste toegepast op de onderhavige zaak, dat het de verzoekende partij in de eerste plaats toekomt aan te geven welke handelingen van de verwerende partij zij aanmerkt als de "erkenning-besluiten of besluiten tot verlenging van de erkenning van de private radio's die op basis van de besluiten van 29 december 1993 en van 24 december 1991 werden

genomen"; dat, voor zover zij dat in haar inleidend verzoekschrift niet kon doen omdat die besluiten haar nog niet bekend waren, zij desaangaande de nodige verduidelijkingen kon verstrekken in haar memorie van wederantwoord of, eventueel, in haar laatste memorie; dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord de in het schorsingsarrest aangenomen zienswijze dat het gaat om de erkenningen verricht bij besluit van 29 december 1993, naderhand vervangen door het besluit van 7 maart 1994, niet betwist; dat zij wel preciseert, wat door de gegevens van het dossier wordt bevestigd, dat het daarbij niet om 34 maar om 186 erkenningen ging - de 34 zijnde die waarvoor naderhand een coördinatieaanvraag werd ingediend - en verzoekster in haar memorie van wederantwoord verwijst naar storingen veroorzaakt door "nog zeker 48 andere zenders", waarvan de zendvergunning volgens haar niet overeenstemde met die welke de betrokken zenders vroeger bezaten; dat hierbij ook moet worden aangestipt dat, waar verzoekster enkel het reglementair besluit van 29 december 1993 heeft bestreden, zij bij wijze van gevolgtrekking niet de nietigverklaring kan vorderen van de individuele besluiten die gebaseerd zijn op het oorspronkelijk reglementair besluit van 24 december 1991; dat de conclusie dat als tweede voorwerp van het beroep het besluit van 7 maart 1994 moet worden beschouwd behouden blijft, met dien verstande dat dit besluit betrekking heeft op 186 en niet op 34 erkenningen;

Overwegende dat verzoekende partij haar annulatieberoep heeft ingesteld op 20 juni 1994; dat weliswaar niet uitgesloten is dat verzoekende partij op 15 maart 1994 kennis had van de erkenningen verleend op 29 december 1993, doch niet wordt aangetoond op welke datum zij kennis heeft gekregen van het besluit van 7 maart 1994; dat zij zonder daarin te worden tegengesproken verklaart dat zij bij het instellen van huidig

beroep geen kennis had van de bijlagen bij dat besluit; dat zij derhalve in haar memorie van wederantwoord ook vermocht te preciseren door welke vergunningen zij zich gegriefd achtte; dat de exceptie van laattijdigheid niet opgaat;

Overwegende dat zoals gezegd het voormelde besluit van 7 maart 1994 een verzameling uitmaakt van 186 individuele erkenningsbesluiten van lokale radio's; dat verzoekster derhalve al die individuele rechtshandelingen aanvecht, wat zij telkens ontvankelijk moet doen; dat zij dus bij de vernietiging van elk ervan onder meer een belang moet kunnen aantonen; dat dit belang hetzelfde kan zijn voor al die individuele handelingen, in welke hypothese verzoekster zich ertoe kan bepalen eenmaal dat belang aan te tonen; dat verzoekster in haar laatste memorie betoogt dat zij zulk een belang heeft, welk belang in wezen neerkomt op de eerbiediging van de haar toegekende bevoegdheden, gepaard met de onmogelijkheid het belang met betrekking tot storingen concreet aan te tonen op het tijdstip dat zij haar beroep instelt;

Overwegende dat verzoekster moet worden bijgevalen in zoverre zij stelt dat haar belang niet kan worden beperkt tot de individuele erkenningen waarbij daadwerkelijk kan worden aangetoond dat er storingen optreden; dat zij er immers belang bij heeft, in het verleden, het heden en de toekomst, om zelf een beleid van erkenning te kunnen voeren dat niet wordt doorkruist door een erkenningsbeleid dat wordt gevoerd door de Franse gemeenschap zonder voorafgaande coördinatie; dat zij in principe dan ook geacht moet worden een belang te hebben bij de vernietiging van elke erkenning welke een wijziging inhoudt van het bestaande frequentieplan, voor zover -in deze zaak- die erkenning haar rechtsgrond heeft in het vernietigde reglementair

besluit van 29 december 1993; dat dit laatste meer bepaald betekent dat de erkenning gepaard moet gaan met het toekennen van hogere vermogens en antennehoogten dan kon worden toegestaan door de oorspronkelijke reglementering; dat hierbij geen acht kan worden geslagen op het argument dat voor sommige zenders naderhand een akkoord werd bereikt door bemiddeling van het BIPT, omdat in dat geval is vereist dat de verleende vergunning ook daadwerkelijk in de zin van het akkoord werd aangepast, wat voor geen enkel vergunning is aangetoond; dat een uitzondering wel kan worden gemaakt voor zenders die wegens bepaalde omstandigheden klaarblijkelijk geen storingen kunnen veroorzaken ten aanzien van door de Vlaamse Gemeenschap vergunde of te vergunnen private radio's en deze aldus niet in haar beleid kunnen hinderen; dat daarvoor acht kan worden geslagen op de lijsten van vastgestelde of potentiële storingen die de bevoegde Vlaamse minister aan het BIPT heeft overgemaakt, alsook op de preciseringen verstrekt in de memorie van wederantwoord;

Overwegende dat het argument van de onwettigheid van het koninklijk besluit van 10 januari 1992 niet dienstig kan worden ingeroepen om het belang van de verzoekende partij te betwisten; dat, immers, volgens de rechtspraak van het arrest nr. 1/91/, van 7 februari 1991 van het Arbitragehof, om de integratie van elk van de radio-elektrische golven in het geheel van die welke over het nationale grondgebied worden uitgezonden, mogelijk te maken en om wederzijdse storingen te vermijden, de federale overheid moet instaan voor de algemene politie van de radio-elektrische golven, welke opdracht omvat, de bevoegdheid om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen uit te vaardigen die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radioberichtgeving, ongeacht hun bestemming, en

de bevoegdheid een technische controle te organiseren en de bedoelde normen strafbaar te stellen; dat het Arbitragehof daarbij ook verwijst naar de mogelijkheid om samenwerkingsakkoorden te sluiten; dat daaruit volgt, zoniet dat zolang die algemene normen niet zijn vastgesteld, geen nieuwe vergunningen kunnen worden toegekend, dan toch dat zulks hoe dan ook in overleg met de andere gemeenschappen moet gebeuren;

Overwegende dat de gegevens van het dossier niet toelaten vast te stellen welke van de 186 bij het besluit van 7 maart 1994 toegekende en niet reeds vernietigde erkenningen, niet voorkwamen in het frequentieplan van 1992, of sindsdien een hoger zendvermogen of antennehoogte kregen toegewezen dan het oorspronkelijk reglementair besluit van 24 december 1991 toeliet; dat het onderzoek op dat punt moet worden vervolledigd;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de Auditeur-generaal aangestelde lid van het Auditoraat wordt belast de zaak verder te behandelen en een aanvullend verslag op te stellen.

Artikel 3.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op 5 oktober 1900 negenenegentig, door
de Ve kamer, die was samengesteld uit :

De H. J. DE BRABANDERE, Kamervoorzitter,
De H. L. HELLIN, Staatsraad,
Mevr. S. GEHLEN, Staatsraad,
Mevr. Chr. NOTEBAERT, Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

J. DE BRABANDERE.